

РЕШЕНИЕ

№ 1522

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11129** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба О. А. от [населено място], Р. Турция, чрез адвокат Н. Назърована срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0351-000199/14.11.2022г., издадена от Б. П. Б. – младши автоконтрольор при РУ С. към ОДМВР Х., с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.1, б. Б от ЗДвП– временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Жалбоподателят излага доводи, че заповедта за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и на относимите материалноправни разпоредби. Счита, че определеният срок за явяване в лечебно заведение за даване на проба е крайно недостатъчен. Излага още, че са нарушени чл. 3, ал. 2 и чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Твърди, че към момента на извършване на проверката не е имал качеството водач на МПС по смисъла на ЗДвП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.
Ответникът – Б. П. Б. -младши автоконтрольор при РУ С. към ОДМВР Х., редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 14.11.2022г. около 16:30 ч. в района на ГКПП Капитан А. като водач на товарен автомобил марка „Волво“, собственост на фирма OZERKAN LOGISTIK, жалбоподателят в 19 ч. отказва да бъде изпробван с техническо средство - дрегер D. T. 5000 ARLJ-0022. Издаден е талон за медицинско изследване, като в определения в него срок – до 45 минути от връчването му, О. А. не се е явил на мястото на извършване на изследването. Доказателства в обратен смисъл не са представени от жалбоподателя, както и не се поддържат доказателствени искания за опровергаване на така установените факти по делото.

Съставен е АУАН № 232081/14.11.2022г. на О. А. за извършено административно нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

С оспорената заповед № 22-0351-000199/14.11.2022г., издадена от Б. П. Б. – младши автоконтрольор при РУ С. към ОДМВР Х., на основание чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известна на съда, областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата.

Съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени

нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

При спазване на чл. 170, ал. 1 от АПК и разпределението на доказателствената тежест, административният орган е доказал обстоятелствата, които изискват налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДП. В конкретния случай жалбоподателят не ангажира доказателства, които да опровергават формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал.2 от ЗАНН се ползва АУАН.

На основание чл. 6, ал. 6, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Във връзка с направеното възражение относно недостатъчният срок на явяването на жалбоподателя до мястото за извършване на медицинско изследване съдът намира, че е следвало е жалбоподателят да ангажира доказателства в тази посока. В случая това не е сторено, поради което съдът приема, че е липсвала обективна причина, която да е препятствала явяването на жалбоподателя до 45 минути в указаното болнично заведение. Процедурата по установяването на съставомерния отказ на О. А. от изследване е проведена при съблюдаването на всички признати ѝ от закона права, а процесуално нарушение не е допуснато. Следва да се поясни също, че възражението за недостатъчно предоставено време има значение при посещение на водача в медицинското заведение след предоставеното му такова. При неявяване, остава без значение дали същият е смятал предоставеното му време за недостатъчно, най-малко липсва описание на такова възражение в издадените му АУАН и талон за медицинско изследване. Поради което и Съдът не намира нарушения на правата на нарушителя по отношение предоставено време за явяване в медицинско заведение.

Следва да се посочи, че АУАН е официален удостоверяващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Предвид последното, при липса на надлежно инициирано оспорване от страна на жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК на цитирания АУАН, същият обвързва съда

да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. По делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, годни да опровергават както доказателствената стойност на АУАН, така и изложените в него фактически констатации. От страна на жалбоподателя не бе проведено доказване с оглед твърденията му в жалбата, че не е имал качеството „водач“ по смисъла на пар. 1, т. 25 от ДР на ЗДвП.

Посочената мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

Ответникът не претендира разноси, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0351-000199/14.11.2022г., издадена от Б. П. Б. – младши автоконтрольор при РУ С. към ОДМВР Х., с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.1, б. Б от ЗДвП– временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: